

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Penzion Neptun s.r.o.**, se sídlem Sportovní 1141, Třeboň, zastoupen JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem, se sídlem Otýlie Beníškové 1664/14, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** Město Třeboň, se sídlem Palackého náměstí 46/II, Třeboň, zast. Mgr. Ondřejem Janouškem, advokátem, se sídlem U Tří lvů 8, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 1. 2018, č. j. 50 A 62/2017 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2017, č. j. KUJCK 92610/2017/ODSH, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třeboň (dále jen „městský úřad“) ze dne 15. 6. 2017, č. j. METR 3751/2017 KoAl, jímž byl zamítnut návrh žalobce na vyřazení místní komunikace č. 25d (ul. Masné krámy) v Třeboni z pasportu místních komunikací, umístěné zčásti na pozemku parc. č. 529 o výměře 123 m² v obci a katastrálním území Třeboň podle § 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

[2] Žalobce původním návrhem požadoval, aby výše vymezená část pozemku byla vyřazena z kategorie místních komunikací, komunikace v tomto rozsahu zrušena a aby v případě nicotnosti rozhodnutí o zařazení komunikace do pasportu místních komunikací z roku 2004 bylo určeno, že se tímto rozhodnutím vymezená komunikace nevztahuje na průchod pod domem č. p. 94 na Masarykově náměstí v Třeboni. Žalobce je vlastníkem tohoto domu, pod nímž vede předmětná část komunikace, a tedy i pozemku pod komunikací. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný rozhodl pouze o nevyřazení komunikace z kategorie místních komunikací, ale nevypořádal návrh na vydání určovacího výroku, dle něhož se zařazení komunikace do evidence nevztahuje na průchod pod domem č. p. 94. Dále rozporuje připojení tohoto průchodu ke komunikaci Masné krámy, když vede pod domem, jenž je „adresován“

na Masarykově náměstí, a je tedy pouhým pomyslným prodloužením této ulice. Z tohoto důvodu považuje rozhodnutí o zařazení průchodu do sítě místních komunikací za neurčité. Rovněž popírá, že by bylo možné klasifikovat tak úzký průchod pro pěší jako silnici. Zásadním bodem žaloby je argument zásady minimalizace zásahu do vlastnického práva jakožto základního práva garantovaného Listinou základních práv a svobod, tj. že do základního práva lze zasáhnout pouze v míře nezbytné pro zachování veřejného zájmu. V případě místních komunikací spatřuje žalobce tuto míru v nutné a nenahraditelné komunikační potřebě, a odkazuje zde i na judikaturu Ústavního soudu, dle níž je další podmínkou zásahu nezbytný souhlas vlastníka s veřejným užíváním soukromého pozemku. Ten dle žalobce nikdy dán nebyl a nenahraditelná komunikační potřeba ani dána být nemůže, neboť lze průchod snadno obejít po řadě dalších komunikací. Toto své tvrzení žalobce dokládá výpisy map, vzdáleností a tabulkou rychlosti lidské chůze. Narušení svého vlastnického práva k domu, který je navíc zároveň kulturní památkou, pak žalobce spatřuje především v poškozování a znečišťování prostoru veřejností během nočních hodin, a to za situace, kdy tento průchod představuje přínos pro veřejnost jen jako zkratka, kterou pěší ušetří pouhé dvě minuty chůze.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Předmět žádosti žalobce považuje krajský soud za vyčerpaný již výrokem rozhodnutí městského úřadu, neboť byla žádost zamítnuta v plném rozsahu. Zařazení předmětné části komunikace v rámci celé této komunikace do sítě místních komunikací považuje krajský soud za správné, a to včetně provedení dokazování délkou komunikace či historickými dokumenty. Argumentaci žalobce o nemožnosti existence silnice v tak úzkém průchodu považuje soud za nemístnou, jelikož se jedná o komunikaci čtvrté třídy sloužící výhradně pěším; žalobce zaměňuje pojmy silnice a komunikace. S odlišením podloubí domu na straně Masarykova náměstí a průchodu domem do ulice Masné krámy se krajský soud ztotožňuje, a to včetně nemožnosti zahrnutí průchodu do ulice samotné, nicméně konstatuje, že obě tyto části byly platně zahrnuty do pasportu jako součást místní komunikace. Dle doložených listin je průchod veřejně užíván již déle než 100 let, žalobce nabyt vlastnictví domu až v roce 2011, a s tím i vstoupil do právních vztahů daných jeho předchůdci. Ti veřejné využití tolerovali, konkludentně s ním tedy udělili souhlas. K omezení vlastnického práva tak došlo již v minulosti a žalobce byl se stavem domu obeznámen. Proto nelze aplikovat požadavek minimalizace zásahů do vlastnického práva a k bezdůvodnému obohacení města nedochází. Dle krajského soudu obstojí rozhodnutí žalovaného i v testu proporcionality, protože veřejný zájem na zachování veřejného přístupu k průchodu a na zachování sítě komunikací v historickém centru města Třeboně převáží zájem jednotlivce, který navíc dům kupoval vědomě za shodné situace. Požadavek nezbytné a nenahraditelné komunikační potřeby krajský soud odmítl, neboť je dle jeho názoru aplikovatelný pouze na účelové komunikace. Místní komunikaci lze dle § 18 zákona o pozemních komunikacích zrušit pouze v situaci, kdy zanikne její dopravní význam. O tom, že je průchod aktivně využíván veřejností, pak mezi účastníky není sporu, tudíž dopravní význam této komunikace nezanikl. Neuspěje tedy ani argument alternativních možností přístupu do ulice, jejichž existencí dopravní význam průchodu nezaniká. Dle soudu tedy nejsou naplněny podmínky pro zrušení předmětné části komunikace. O služebnost se zde nejedná, využití průchodu veřejností jakožto místní komunikace je veřejnoprávní záležitostí. Kulturní ochranu domu pak zohlednit nelze, poněvadž takovou situaci zákon neupravuje.

[4] Namítanou nicotnost rozhodnutí městského úřadu ze dne 5. 8. 2004, jímž byla daná komunikace zařazena do pasportu místních komunikací, krajský soud neshledal, neboť dle § 182 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nelze ustanovení zákona o nicotnosti použít na úkony správních orgánů provedené před účinností současně platného správního řádu, neboť dříve platný správní řád (zákon č. 71/1967 Sb.) institut nicotnosti neobsahoval.

[5] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. a)

pokračování

zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká argumentaci znaky účelové komunikace k odůvodnění existence komunikace místní (průchod je používán veřejností od nepaměti), když právní teorie dovozuje vznik místní komunikace pouze právní mocí správního rozhodnutí (nikoliv tedy naplněním určitých znaků). Nesouhlasí rovněž s dovozením souhlasu předchozích vlastníků domu, jelikož ten nikdy nebyl doložen ani dokazován. Krajský soud tak dle stěžovatele vychází z informací, jež nemají oporu ve spise. Navíc v případě, kdy není možné zjistit, zda byl souhlas udělen, se dle názoru stěžovatele jedná o komunikaci účelovou (zde odkazuje i na judikaturu), a krajský soud tak zaměňuje kategorie pozemních komunikací.

[6] Stěžovatel opětovně namítá, že se správní orgány nezabývaly návrhem na vydání určovacího výroku; krajský soud pak tento postup nesprávně akceptoval. Dále stěžovatel popírá evidenci průchodu pod jeho domem jako součásti místní komunikace Masné krámy. V rozhodnutí o zařazení do pasportu místních komunikací je totiž tato komunikace definována jako „komunikace Masné krámy včetně chodníku pod podloubím/původní silnice II/154“, přičemž podchod pod domem dle stěžovatele není ani chodníkem pod podloubím (průchod vede napříč domem, zatímco podloubí lemuje dům ze strany Masarykova náměstí), ani silnicí (jedná se o úzký průchod, kde projede maximálně bicykl), a proto se nestal součástí takto vymezené komunikace v pasportu. Rozhodnutí o zařazení do pasportu považuje stěžovatel za neurčité, dokonce nicotné, závěr krajského soudu o nemožnosti posuzování nicotnosti správních rozhodnutí učiněných před účinností nynějšího správního řádu pak pokládá za nesprávný, neboť řada soudních rozhodnutí označila správní akt za nicotný již před účinností tohoto zákona a další umožňují přezkum nicotnosti i mimo správní soudnictví. Navíc pasport komunikací je pouhá evidence a otázka, zda jde o komunikaci, je třeba posuzovat dle hmotněprávních kritérií. Stěžovatel odmítá i názor soudu, dle něhož je součástí místní komunikace současně s průchodem také podloubí domu.

[7] Stěžovatel znovu připomíná zásadu minimalizace zásahu do vlastnického práva k předmětnému domu, jehož je vlastníkem, s tím, že je (dle nálezu Ústavního soudu II. ÚS 268/2006) třeba veřejný zájem na omezení vlastnického práva odůvodnit nezbytnou a nenahraditelnou komunikační potřebou a současně je k takovému omezení potřeba i souhlas vlastníka. Ani jedna z těchto dvou kumulativních podmínek dle názoru stěžovatele splněna nebyla, alternativní spojnice představuje vzdálenost pouze 139 metrů. Zde stěžovatel odkazuje též na rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 59/2016, dle něhož nemovitost stěžovatele není zatížena žádnou služebností veřejného statku, kterou by bylo možné vydržet. Stěžovatel doplňuje, že již vícekrát upozorňoval Město Třeboň na každodenní znečišťování a poškozování domu ze strany veřejnosti, a zde spatřuje největší omezení svého vlastnického práva.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Osoba zúčastněná vyjádřila nesouhlas s kasační stížností, napadený rozsudek považuje za správný. Nesouhlasí se stěžovatelem v námitce absence dokazování souhlasu, protože ten byl konkludentně dán předchozími vlastníky nemovitosti, jak vyplývá z jejich faktického chování, a v obdobných případech judikatura souhlas presumuje. K tomu rovněž podotýká, že existence souhlasu není nosnou částí rozhodnutí, a byla posuzována jen z důvodu namítaného zásahu do základních práv stěžovatele. Dle osoby zúčastněné na řízení není každá komunikace, jež je užívána od nepaměti veřejně přístupnou účelovou komunikací, jak stěžovatel dovodil ve své argumentaci, nýbrž taková komunikace mohla být zařazena do sítě místních komunikací jako v případě předmětné komunikace. Krajský soud tak kategorie nezaměnil. Námitku nerozhodnutí o celém předmětu řízení osoba zúčastněná na řízení shledala neopodstatněnou, neboť z výroku rozhodnutí jednoznačně plyne i určení, že průchod je součástí místní komunikace. Předmětná komunikace nepozbyla svého dopravního významu, proto nebyla z pasportu místních komunikací vyřazena. Samotné rozhodnutí o zařazení předmětné komunikace do tohoto pasportu přesvědčivě vymezuje komunikaci ve spojení

slovního vyjádření a délky komunikace; i při zjevné terminologické nepřesnosti z minulosti je zde naprosto zřejmý význam této dikce a rozhodnutí tak nelze považovat za neurčité. Osoba zúčastněná na řízení upozorňuje na významnost zásahu do veřejného zájmu na zachování veřejně přístupné komunikace a současně do zájmu vlastníků sousedních nemovitostí. Dále má za to, že stěžovatel sám směšuje režimy veřejně přístupné účelové komunikace a místní komunikace, což stěžovatel přičkl krajskému soudu. Osoba zúčastněná na řízení považuje posouzení návrhu za dostatečné, zařazení komunikace do pasportu za zákonné a trvá na tom, aby tato komunikace, historicky a trvale přístupná veřejnosti tvořící ucelenou dopravní síť jádra města s mnohasetletou tradicí a stálým dopravním významem, zůstala místní komunikací.

[9] V replice se stěžovatel ohrazuje proti postupu Města Třeboň, které odmítlo jakékoliv řešení jeho situace a uchýlilo se k tvrdosti, když v obdobných případech přístup na komunikaci omezilo. Stěžovatel opětovně odkazuje na judikaturu sdělující, že zásady zřizování účelových komunikací se aplikují i na ty místní a zdůrazňuje, že odkazované rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 451/2011 se týká nejen účelových komunikací, nýbrž též komunikací místních. Nesouhlasí také s dikcí, že vlastnické právo lze v případě těchto dvou kategorií komunikací omezit u každé jinak, což již bylo potvrzeno rozsudkem v téže věci v rámci občanskoprávního řízení. Dle stěžovatele domněnka souhlasu předchozího vlastníka neplatí, pokud byla pozemní komunikace zřízena v době, kdy byla vlastníkem veřejná korporace, jako je tomu i v tomto případě. Opět připomíná i zásadu minimalizace zásahu a potřebu provedení testu proporcionality, tato ochrana spočívá v nutnosti kumulativního splnění obou podmínek pro existenci pozemní komunikace, tj. souhlas vlastníka a nutná a nenahraditelná komunikační potřeba (neexistuje jiný způsob), obě stěžovatel shledává nenaplněny. Závěrem stěžovatel znovu tvrdí neurčitost a nicotnost rozhodnutí o zařazení komunikace do pasportu.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů [stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nedostatečného vypořádání předmětu návrhu; stěžovatel postrádal v rozhodnutí městského úřadu výrok o určení, že rozhodnutí o zařazení předmětné komunikace do pasportu se nevztahuje na podchod pod jeho domem. Nejvyšší správní soud posoudil tuto námitku jako bezpředmětnou, neboť samotné rozhodnutí o zamítnutí žádosti, v němž bylo přímo ve výroku výslovně sděleno, že se komunikace z pasportu nevyřazuje, v sobě zahrnuje informaci o existenci a platnosti takového zařazení, tudíž není z logiky věci potřeba dále samostatně určovat, že se naopak toto rozhodnutí na průchod pod domem vztahuje. V otázce platnosti tohoto zařazení je pak jeho zpochybnění učiněné stěžovatelem přepjatě formalistické, neboť ze znění výroku o zařazení předmětné komunikace do pasportu místních komunikací je zřejmé, že zahrnuje rovněž průchod domem stěžovatele. Označení podchodu pod domem jako „*podloubí/přívodní silnici II/154*“ lze sice označit jako terminologicky nepřesné, avšak není pochyb o úmyslu správního orgánu zařadit do pasportu v rámci místní komunikace Masné krámy i celou délku podchodu pod domem, což dále dokazuje též uvedená délka zařazované komunikace či příslušný návrh na rozhodnutí o změnách v síti místních komunikací, v němž se hovoří o „*chodníku v průchodu na Masarykovo náměstí*“. Užití pojmu podloubí namísto pojmu podchod je omluvitelné a nemění význam výroku, určitost rozhodnutí zůstává zachována.

pokračování

[13] Nadto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v době vydání tohoto rozhodnutí o zařazení komunikace do pasportu stěžovatel nebyl vlastníkem této nemovitosti. Stěžovatel nabyt vlastnické právo k nemovitosti až dne 15. 3. 2011, nemohl tedy být tímto aktem v období, kdy nebyl vlastníkem nemovitosti, jakkoli dotčen na svých právech, byť lze připustit, že následně to tak může vnímat. Nedůvodná je z tohoto pohledu rovněž námitka nicotnosti, kterou stěžovatel dovozoval z nesprávného doručování účastníkům řízení; nadto ze správních rozhodnutí rovněž vyplývá, že způsob doručování byl prověřen, bylo shledáno, že rozhodnutí bylo řádně doručeno veřejnou vyhláškou a nabylo právní moci 9. 9. 2004. K otázce vlastnických práv je pak vhodné doplnit, že dle § 9 zákona o pozemních komunikacích nejsou místní komunikace součástí pozemku, přes něž vedou, ale jejich vlastníkem je obec, na jejímž území se nacházejí, o čemž mezi účastníky ani nebylo sporu. Ze správního spisu navíc vyplývá, že stěžovatel při koupi nemovitosti o existenci místní komunikace v průchodu jeho domu a souvisejících omezeních věděl.

[14] Předmětná místní komunikace v celé délce zjevně existovala jako veřejná cesta již minimálně od roku 1910, její existenci prokazují dokumenty z této doby. Dle předchozí právní úpravy, tj. zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), a jeho prováděcí vyhlášky č. 35/1984 Sb., se do sítě místních komunikací automaticky řadily (tzn. bez potřeby výslovného formálního zařazení) též obecně přístupné a užívané komunikace nacházející se v zastavěném území, tedy i předmětná komunikace. Od data účinnosti současného zákona o pozemních komunikacích zůstávají dosavadní pozemní komunikace místními komunikacemi, pokud splňují podmínky dané tímto zákonem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 9 As 15/2012 – 27), tedy pokud se jedná o veřejně přístupnou komunikaci sloužící místní dopravě na území obce, nachází se ve vlastnictví obce a je zařazena do kategorie místních komunikací. Tyto podmínky předmětná komunikace splňuje. Opětovné a výslovné zařazení předmětné komunikace do pasportu místních komunikací ze dne 5. 8. 2004 pak tento stav potvrzuje. Nejvyšší správní soud tedy může shodně s rozhodnutím Okresního soudu v Jindřichově Hradci v téže věci č. j. 4 C 59/2016 - 98, na něž stěžovatel sám odkazuje, konstatovat, že předmětná komunikace včetně podchodu je místní komunikací a byla platně zařazena do sítě místních komunikací. Ze spisu navíc dále vyplývá, že dle doplnění rozhodnutí o zařazení komunikace do sítě místních komunikací je místní komunikací i podlouhí před domem stěžovatele, a to součástí komunikace Masarykovo náměstí (23d).

[15] Komunikace se do jednotlivých kategorií a tříd zařazují dle jejich určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Předmětná komunikace byla do evidence zařazena jako místní komunikace IV. třídy, do níž se řadí samostatné chodníky, stezky pro pěší, cyklistické stezky, cesty v chatových oblastech, podchody, lávky, schody, pěšiny, zklidněné komunikace, obytné a pěší zóny apod. a běžně nejsou přístupné provozu silničních motorových vozidel. Základním předpokladem k přerazení komunikace do jiné kategorie či jejího úplného zrušení je změna jejího dopravního významu. U předmětné komunikace však k žádné změně nedošlo, a proto není důvod ji nikam přerazovat. Skutečnost, že komunikace je znečišťována veřejností, nemůže být legitimním důvodem pro změnu zařazení komunikace; tuto skutečnost je nutno řešit jinými prostředky.

[16] Tvzení stěžovatele o neplatnosti domněnky souhlasu předchozího vlastníka, pokud byla pozemní komunikace zřízena v době, kdy byla vlastníkem veřejná korporace, založená na rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 5213/2009, vychází ze zjevně nesprávné interpretace. Tato teze se vztahuje pouze na účelové komunikace, navíc jen v souvislosti s restitucemi; v nyní řešeném případě se ani o jeden z těchto případů nejedná. Stěžovatel znaky účelové komunikace rozebírané v odůvodnění rozsudku, včetně právě zmíněného souhlasu vlastníka, označuje z důvodu jejich aplikovatelnosti pouze na účelové komunikace za vadné argumenty. Krajský soud jich však použil pouze k vyvrácení stěžovatelových námitek, přičemž Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že tak konal nadbytečně. Argumentaci nezbytnou

komunikační potřebou sám krajský soud vyloučil, nicméně se souhlasem vlastníka pozemku a dlouhodobým užíváním komunikace operoval. Tím se však pouze snažil stěžovateli vysvětlit, že omezení jeho vlastnického práva bylo dáno již v dávné minulosti a nemovitost si zakoupil již s tímto znakem. Komunikaci postavilo dle dobových záznamů město, bylo tedy již od počátku vlastníkem komunikace a již tehdy bylo omezeno právo vlastníků pozemku pod ní. Ze spisu vyplývá, že proti komunikaci nikdo neměl námitky a vše bylo smírně vyřešeno. Proto logicky dnes již nepřipadá v úvahu zpochybnění tohoto omezení.

[17] Současné možné narušení vlastnického práva stěžovatele neplyne z existence místní komunikace (toto omezení je oprávněné, viz výklad výše), nýbrž ze způsobu jejího užívání veřejností, což však nezavdává důvod k jejímu přerazení ani zrušení. Ve světle všech výše učiněných závěrů tedy otázka, zda byl minimalizován zásah do práv stěžovatele, pozbývá na významu. Pokud stěžovatel namítá alternativní možnosti komunikační potřeby, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 10 As 41/2014 - 39, dle kterého: *„Neplatí, že by nutná komunikační potřeba cesty nebyla v konkrétním případě dána jen proto, že k cíli vede i jiná trasa“*. Co se týče stěžovatelem namítané minimalizace zásahu do práv, nelze především pominout existenci vlastnického práva k této komunikaci, které svědčí Městu Třeboně; správní orgány proto zcela správně v rámci testu proporcionality poměřovaly jak zájem stěžovatele, tak i zájmy osoby zúčastněné na řízení. Je třeba uvést, že stěžovatel opírá svoji argumentaci především o soukromoprávní aspekty. Nicméně nelze pomíjet, že dotčená místní komunikace je součástí historického jádra města Třeboně, tvoří součást centra města a je součástí komunikačních sítí s mnohaletou tradicí užívaných širokou veřejností.

[18] Lze se domnívat, že se stěžovatel domáhá změny zařazení komunikace zejména z důvodu, že případný nepříznivý stav podchodu může ohrožovat jeho podnikání, touto cestou se však nápravy domoci nemůže. Okrajově lze pouze dodat, že pravidelnou údržbu je povinen zajistit vlastník komunikace.

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu shledal v souladu se zákonem; skutkové závěry, k nimž krajský soud dospěl, a jejich právní kvalifikace mají oporu ve spise a jsou řádně a podrobně odůvodněny.

[20] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Tak tomu v projednávané věci nebylo, Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu